

om Præstationen af visse pCt. af Indkomsten af alle sine Borgere, af alle Statteyhedere, hvor Communen ikke har nogen Interesse af, om dens Medlemmer udrede Meget eller Lidet, og snarere det Sidste. Men idet Staten søger at ramme hver enkelt Borgers Indtægt paa en ligelig Maade, og idet den søger at finde Indtægten, der, som der staaer i Betænkningen, ligesom flygter for Skatten, vil man, netop for at finde Indtægten, blive nødt til at anvende saadanne ekstraordinære Midler, at der med Skattens Indkrævning vil være forbundet saadanne Ulemper, Tryk og Besværligheder for Befolkningen, at Skatten vil blive høist ilde seet og, kan jeg gjerne sige, forhadet. I et Land som England, hvor der er en saa overordentlig stor Rigdom i alle Henseender, hvor der er saa store Formuer, og hvor Forholdene ere saaledes, at man kan undlade at beskatte de mindre Indtægter, og i det Hele ere af den Bestaffenhed, at de ikke kunne taale en Sammenligning med vore, kan en Indkomstskat være passende og rigtig, ihvorvel man har hørt, at der selv der er ført høie Klager over den, og at man kun har bibeholdt den paa Grund af dens finantsielle Nødvendighed. Men, som jeg bemærkede, Forholdene her i Danmark, navnlig paa Landet og i de mindre Kjøbstæder, ere heelt forskjellige fra de engelske, idet man her bliver nødt til at gaae ned til en Indtægt af omtrent 200 Rd. ved Skattens Paaligning, og den vil derfor, troer jeg, her kun være lidet passende til de virkelig stedsfindende Forhold, navnlig fordi man bliver nødt til at gaae ned til den overordentlig store Masse af smaa Næringsbrugere paa Landet og i Kjøbstæderne, og derved i disse mangfoldige mindre Næringsforhold foranlediges Ulemper, der ikke ville staae i noget Forhold til den ydede Skat. Det er derfor, at jeg i Modspætning til det ærede Medlem for Mariaager (A. Hage) er en bestemt Modstander af Indkomstskatten og navnlig i den Retning, som han antydede, at den skulde afløse andre Skatter. Det var disse faa Ord, som jeg vilde tillade mig at udtale.

Kampmann: Jeg kan ikke slutte mig til det Foredrag, som vi nys hørte. Jeg kan

imidlertid heller ikke slutte mig til de Udtalelser, vi hørte fra det ærede Medlem for Mariaager (A. Hage), og jeg skal i Modspætning til ham tillade mig at udtale, at vi ved at give vor Stemme til denne Lov, hvis Nødvendighed for Tiden dog vistnok fra alle Sider maa erkjendes, gaae ud fra en Forudsætning, der synes mig at være naturlig, den nemlig, at naar det i indværende Finantsaar skulde vise sig, hvad desto værre vil være i høieste Grad sandsynligt, at Landet trænger til ekstraordinære Indtægter, det da maa være et aabent Spørgsmaal, hvorledes disse ekstraordinære Indtægter paa den for Befolkningen mindst trykkende Maade kunne tilveiebringes. Jeg troer altsaa, at man ved at give sin Stemme til denne Lov ikke udtaler nogen Mening om, hvorvidt man i Fremtiden er tilbøjelig til at gaae ind paa en Indkomstskattelov eller ikke. Dette Spørgsmaals Besvarelse kan man med god Føie udsætte til den Tid, da det kræver sin Besvarelse. Det maa erkjendes, at Loven, som den er nu, fornemmelig ved den Dygtighed, hvormed den af Udvalget er bleven behandlet, har modtaget Ændringer, der ere i høi Grad heldige, og forsaavidt der — man kan sige desto værre — er en Udsigt til, at man, naar det indværende Finantsaar, hvorfor denne Lov gives, er forløbet, da atter skulde komme i den Nødvendighed at vedtage en lignende Lov, troer jeg, at der ogsaa i den Henseende er opnaaet et stort Gode ved Loven, saaledes som den nu er ændret og forhaabentlig vil blive vedtagen, at Arbejdet for den kommende Tid derved vil være lettet; man vil da kunne haabe, at man i Fremtiden ved de nye Love vil kunne formindste en stor Mængde af de Ulemper og Uligheder, med hvilke en Lov som denne nødvendigtvis altid maa være belempret.

Jeg kan imidlertid efter min Overbeviisning ikke forsvare at lade denne Lov gaae til Afstemning uden at udtale mig om et enkelt Punkt deri. I Lovens § 1 hedder det: „Af Nørre-Sjyllands Kjøbstæder og Amtet svares den ved Lov 21de Marts 1864 paabudne Krigsskat, forsaavidt denne ikke allereede er indbetalt i Statskassen.“ Jeg har ikke tidligere troet at burde modsætte mig en saadan Bestemmelse, og jeg skal heller ikke gjøre det nu,